

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobkyně: **Ferona, a.s.**, se sídlem Havlíčkova 11, 110 00 Praha 1, zast. JUDr. Janem Štainbruchem, advokátem, se sídlem AK Havlíčkova 11, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **1. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, 502 06 Hradec Králové, **2. Statutárního města Hradec Králové**, Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové a **3. obchodní společnosti HK Real Estate, s.r.o.**, se sídlem Škrobálkova 630/13, 718 00 Ostrava, zast. JUDr. Alešem Klechem, LL.M., advokátem, se sídlem Poděbradova 2738/16, 702 00 Ostrava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2015, č. j. 17983/UP/2014/Sv, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 2. 2015, č. j. 17983/UP/2014/Sv, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 17. července 2014, č. 1077, zn.: 087454/2014/HA/Lo, č.j.: MMHK/129609/2014, a toto potvrdil. Tímto

prvoinstančním správním rozhodnutím bylo k žádosti společnosti HK Real Estate, s.r.o., se sídlem Škrobálkova 630, Ostrava, podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povoleno umístění stavby **„Novostavba skladového areálu v Hradci Králové“** (areál pro skladování, prodej a přípravu produktů pro výrobu nábytku) na pozemcích st.p.č. 2573, 2574, 2575, 2576, 2578, 2579 a p.p.č. 300/3, 300/4, 300/5, 300/7, 300/12, 300/33, 300/35, 300/36, 300/37 a 2094 v katastrálním území Slezské Předměstí (dále jen „stavba skladu“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobkyně konstatovala, že je vlastnící jak pozemkové parcely č. 994/4 v kat. území Slezské Předměstí, tak i stavby komunikace na ní. Právě po této komunikaci (ulice Kovová) je sklad napojen na dopravní komunikační síť do ulice Vážní, tedy s touto pozemní komunikací bylo od počátku uvažováno jako s přístupem k umísťované stavbě. Tyto skutečnosti plynou z výrokové části předmětného územního rozhodnutí (viz jeho podmínka č. 1 s popisem objektu SO 05A - Komunikace a ostatní plochy areálové a dále podmínka č. 5, v níž je stanoveno napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu). S tímto využitím žalobkyně nesouhlasí a má je za protiprávní. Pokud proti němu nevystupovala v územním řízení vedeném stavebním úřadem, bylo tomu prý z toho důvodu, že jí nemohlo napadnout, že by v něm mohlo být nakládáno s jejím majetkem. Právě proto uplatnila své námitky v tomto směru až v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, jakož i ve vyjádření se k podkladům žalovaného rozhodnutí, nicméně žalovaný na ně nebral zřetel. Pokud pak žalovaný vycházel při své argumentaci z rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2002, č.j. 24989/02/SD/Maš, o zařazení ulice Kovové do kategorie místní komunikace města Hradec Králové, žalobkyně namítala, že jí toto rozhodnutí nebylo jako účastníci řízení řádně doručeno, a je tudíž vůči ní právně neúčinné. Nemělo být proto k němu v územním řízení vůbec přihlíženo. Krom toho žalobkyně namítala, že zařazení ulice Kovové do sítě místních komunikací uvedeným rozhodnutím brání skutečnost, že tato komunikace není ve vlastnictví obce – města. Vzhledem k tomu namítala, že je napadené územní rozhodnutí fakticky vyvlastněním, a to navíc bez náhrady za omezení jejího vlastnického práva.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 5. 2015. Odkázal se v něm plně na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhoval žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 6. 9. 2016. Žalobkyně při něm setrvala na svých dosavadních žalobních tvrzeních.

K dotazům soudu její zástupce uvedl, že nemá povědomost o tom, zdali žalobkyně používala k době vydání žalovaného územního rozhodnutí ulici Kovovou za účelem přístupu ke svým pozemkům či budovám. Rovněž neměl informace o tom, jestli a případně jakým způsobem má žalobkyně ošetřenou skutečnost, že její pozemek tvořící ulici Kovovou je užíván jinými subjekty za účelem přístupu k jejich nemovitostem. Jinými slovy, zda-li má tuto otázku s těmito subjekty nějakým způsobem vzájemně upravenou. Zástupce žalobkyně neměl ani znalost o tom, v jakém stavu byla komunikace v době, kdy se dostala do vlastnictví žalobkyně, ani o tom zda, případně kdy, byly na této komunikaci prováděny ze strany žalobkyně stavební úpravy. Jednání mezi žalobkyní a městem Hradec Králové o odkupu pozemku, který tvoří ulici Kovovou, probíhala zhruba dva roky před vydáním napadeného územního rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení, Statutární město Hradec Králové, se ztotožnila s obsahem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K dotazu soudu jeho zástupkyně uvedla, že nemá povědomost o tom, že by existovalo nějaké jiné rozhodnutí o zařazení předmětné komunikace do sítě místních komunikací města Hradec Králové, než to z 20. 5. 2002, opatřené doložkou právní moci, které je založeno ve správním spise. Navrhovala žalobu zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení, obchodní společnost HK Real Estate s.r.o., odkázala na obsah svého písemného vyjádření k žalobě. Dodala, že ulice Kovová je jedinou přístupovou cestou nejen k jejímu majetku, ale i k majetkům jiných subjektů. K dotazu soudu zástupce společnosti HK Real Estate, s.r.o., sdělil, že již před vydáním územního rozhodnutí byly na jeho pozemcích budovy určené ke skladování, že již tehdy sloužily jeho nemovitosti v daném prostoru v podstatě ke stejnému účelu jako po umístění předmětné stavby skladu. S přístupem ulicí Kovovou nebyly nikdy problémy. Krom toho slouží ulice Kovová jako přístup k nemovitostem dalších cca šesti obchodních subjektů. Neví o tom, že by některý z nich měl přístup zajištěn se žalobkyní smluvně. Co má povědomost, přístupová cesta ulicí Kovovou byla vždy považována za veřejnou, jinak by pozemky, ke kterým vede ani nekupovala. Umísťovaná stavba je dnes již vybudována, má stavební i kolaudační povolení. Navrhovala zamítnutí žaloby.

Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud musí předně připomenout, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které jsou výslovně uvedeny v žalobě (viz § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobkyně vytýkala žalovanému rozhodnutí v podstatě následující pochybení.

Tvrdila, že umístěná stavba skladu zasahuje její vlastnická práva k pozemkové parcele č. 994/4 v kat. území Slezské Předměstí, jakož i ke stavbě komunikace na ní. Dotčení spatřuje ve skutečnosti, že právě po této komunikaci v jejím vlastnictví byl bez jejího souhlasu stanoven žalovaným územním rozhodnutím přístup ke stavbě skladu (viz str. desátá, bod 5. územního rozhodnutí ze dne 17. července 2014, č. 1077, zn.: 087454/2014/HA/Lo, č. j.: MMHK/129609/2014). Podle žalobkyně se jedná o skryté vyvlastnění, a to v rozporu se stávající judikaturou bez náhrady. K tomu krajský soud zjistil ze správního spisu, že uvedená pozemková parcela je ve vlastnictví žalobkyně a z hlediska svého využití je vedena v katastru nemovitostí jako „*ostatní plocha – ostatní komunikace*“. Dále žalobkyně zpochybňovala rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2002, č. j. 24989/02/SD/Maš, jímž byla ulice Kovová zařazena do sítě místních komunikací v Hradci Králové. Namítala, že se o něm dozvěděla až v rámci odvolacího řízení, a protože jí jako vlastníci této komunikace nebylo nikdy doručeno, nemohlo nabýt podle tehdejší právní úpravy ani právní moci. Jinými slovy, nebylo pro rozhodování v dané věci použitelné jako podkladové rozhodnutí. K tomu uvádí krajský soud následující.

Předně se ztotožňuje ze žalobkyní v tom, že vlastnické právo požívá ochrany ústavního rozměru a že může být omezeno jen na základě veřejného zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Protože je zmiňovaná komunikace ve vlastnictví žalobkyně, jde v podstatě o to, zda má veřejnoprávní status. Ten by měla, pokud by byla podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění, pozemní komunikací kategorie místní komunikace nebo pozemní komunikací kategorie veřejně přístupné účelové komunikace (viz §§ 2 a 7 zákona o pozemních komunikacích). Obě tyto kategorie pozemních komunikací jsou totiž podrobeny veřejnému užívání (viz § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Stavební úřad měl ulici Kovovou za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, jak plyne ze strany desáté, bodu 5. předmětného územního rozhodnutí, žalovaný na ni naopak pohlížel jako na místní komunikaci, a to s odkazem na již shora zmíněné rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2002, č. j. 24989/02/SD/Maš. **Oba zmíněné správní orgány však měly ulici Kovovou za kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci.** Opíraly se přitom o závazná stanoviska ke stavbě skladu vydaná silničním správním úřadem Magistrátu města Hradec Králové dne 16. 4. 2014 pod sp. zn. SZ MMHK/070944/2014 OD1/Jiř MMHK/074204/2014, a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. 1. 2015, č. j. 17983/UP/2014/Kul.

Stavební úřad vedl územní řízení ve směru k žalobkyni řádným způsobem, když jí oznámil opatřením ze dne 2. 6. 2014, zn.: 087454/2014/HA/Lo,

č.j.: MMHK/097883/2014, zahájení územního řízení a dal jí dostatečný prostor k tomu (15 dnů od doručení uvedeného opatření), aby proti navrhovanému stavebnímu záměru uplatnila své námitky. Poučil ji dále o tom, že k později uplatněným námitkám nebude přihlédnuto, jakož i o tom, že po uplynutí lhůty k podání námitek se může vyjádřit podle § 36 odst. správního řádu k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně těchto možností nevyužila, ačkoliv to byla právě ta doba, kdy měla své námitky, nyní žalobní, uplatnit. Jak jinak se měl o nich stavební úřad za daného skutkového stavu dozvědět? Zvláště když ulice Kovová sloužila a slouží žadatelce o územní rozhodnutí ke stejnému účelu, k jakému je určena napadená stavba skladu dlouhodobě, stejně jako cca dalším šesti obchodním společnostem, přičemž nikdy nebyly s jejím užíváním problémy daného rázu. Rovněž žadatelka o územní rozhodnutí měla a má ulici Kovovou za veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Za této situace a skutkového stavu věci (neuplatnění námitek žalobkyní ve stanovené lhůtě, shromážděných podkladů územního rozhodnutí a absence jakýchkoliv pochybnosti o obecném užívání pozemku) ovšem rozhodl stavební úřad o umístění požadované stavby zcela relevantním způsobem.

Dlužno přitom konstatovat, že s přičiněním samotné žalobkyně. Pokud by totiž dnes žalobní námitky uplatnila již v řízení vedeném před stavebním úřadem (jedině tam bylo to správné místo a čas vzhledem k zásadě koncentrace ovládací územní řízení), pak by byl průběh územního řízení zcela jiný. Byla by tím totiž nastolena předběžná otázka (viz § 157 správního řádu) ohledně druhu a kategorie pozemní komunikace v ulici Kovová, kterou by bylo na místě řešit postupem dle § 142 odst. 1 správního řádu deklaratorním rozhodnutím. Pak by status pozemní komunikace v ulici Kovová byl postaven najisto. K tomu však nedošlo v důsledku přístupu samotné žalobkyně k dané věci a vše tak zůstalo na posouzení stavebního úřadu za situace, kdy neexistoval ani náznak toho, že by ulice Kovová neměla být veřejně přístupnou pozemní komunikací vzhledem k provozu na ní.

Vzdor výše uvedenému měl krajský soud snahu vnést do této otázky při projednání žaloby jasno. To se však nezdařilo s ohledem na nedostatek důvodů související s nepřipraveností zástupce žalobkyně k jednání o žalobě (viz obsah protokolu z jednání), byť bylo právě jeho povinností svá žalobní tvrzení také doložit důkazy. K tomu nedošlo ani v jím dodatečně zaslaných odpovědích na otázky položené krajským soudem při projednání žaloby, které krajský soud obdržel spolu s vyčíslením jeho nákladů řízení. I ty však svědčí o tom, že přístup žalobkyně k dané věci byl a je od počátku do konce naprosto vlašný. Krajský soud se např. zástupce žalobkyně tázal, zda v době vydání územního rozhodnutí žalobkyně používala ulici Kovovou za účelem přístupu ke svému nemovitostem, respektive, zda s ulicí Kovovou, s pozemkem jí tvořícím, sousedí nějaké její další pozemky či stavby, které užívá. Při jednání krajského soudu dne 6. 9. 2016 neměl zástupce žalobkyně o této otázce vůbec povědomost, v dopisu ze dne 8. 9. 2016 k ní dodatečně uvedl, že: „*Ano, ulice Kovová tvoří jednu ze dvou příjezdových komunikací k areálu Ferona, a.s.*“ Ulice Kovová je ale ulicí slepou, navazující pouze na místní komunikaci ulici Vážní, při které je sice areál žalobkyně, ale na opačné straně, než je ulice Kovová. Je proto vyloučeno, aby ulice Kovová byla příjezdovou komunikací do areálu Ferony, a.s. Po poli se na ni jistě nikdo motorovými vozidly nedostává. Z výpisu z katastru nemovitostí, z internetové aplikace, pak krajský soud zjistil, že s pozemkem tvořícím ulici Kovovou nesousedí žádná nemovitost ve vlastnictví žalobkyně.

Protože žalobkyně tvrdila, že ulice Kovová je v jejím vlastnictví a že proto jenom jí přísluší její výlučné užívání, byl její zástupce při jednání dále dotazován, jak má tuto situaci vyřešenu se subjekty, kteří ulici Kovovou užívají, zda-li s nimi o tom má uzavřené nějaké smlouvy o jejím užívání. Odpověď zněla, že ani o této otázce nemá žádnou povědomost. V dodatečně zasláné odpovědi pak zástupce žalobkyně uvedl, že „...ne, nikterak obecné užívání upraveno nebylo. Nebyla to veřejná komunikace, což ostatně konstatoval po podání žaloby sám žalovaný, který ulici ze soupisu veřejných komunikací (kam tuto bez souhlasu Ferona, a.s. a bez jejího vědomí v roce 2001 zapsal) vyňal. Komunikace byla používána toliko obchodními partnery Ferona, a.s.“.

Z uvedeného je tak zřejmé, že ulice Kovová je dlouhodobě užívána, jako by byla veřejně přístupnou pozemní komunikací a ať již k těmto poměrům vedlo žalobkyni cokoliv, byla s tímto způsobem užívání srozuměna, když jej trpěla, respektive s ním mlčky souhlasila. A to za situace, kdy zřejmě ani nevěděla o existenci rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové z 20. 5. 2002, č. j. 24989/02/SD/Maš, o zařazení ulice Kovové do kategorie místní komunikace (viz námitka o jeho nedoručení) či je měla přinejmenším za právně neúčinné. V tom jediném by se ostatně krajský soud se žalobkyní ztotožnil, a to pro nedostatek jeho formy (neobsahuje totiž základní náležitosti správního rozhodnutí podle správního řádu – odůvodnění a poučení) a dále je má vzhledem k okolnostem případu za rozporné se zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, když vlastníkem předmětné pozemní komunikace nebylo v době rozhodování město Hradec Králové; k tomu blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. ledna 2014, č. j. 9 As 15/2012-27. Uvedené rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 5. 2002 ale nebylo pro posouzení věci rozhodující, a proto se jím krajský soud ani v podrobnostech dále nezabýval. Nevyčerpává totiž pro daný případ problematiku obecného užívání pozemních komunikací, jak již ostatně naznačil Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, v rozhodnutí ze dne 2. 1. 2015, č. j. 17983/UP/2014/Kul, jímž potvrdil souhlasné závazné stanovisko silničního správního úřadu Magistrátu města Hradec Králové ze dne 16. 4. 2014, vydané k žádosti o vydání daného územního rozhodnutí.

Stavební úřad vycházel v územním rozhodnutí ze dne 17. července 2014, č. 1077, zn.: 087454/2014/HA/Lo, č.j.: MMHK/129609/2014, ze závěru, že ulice Kovová je veřejně přístupnou účelovou komunikací (viz strana deset bod 5.), a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Územní rozhodnutí tedy vychází z předpokladu, že přístup k umístěné stavbě je zajištěn veřejně přístupnou účelovou komunikací. Že se jedná v daném případě o účelovou komunikaci ostatně tvrdí i žalobkyně. Jde jen o to, zda se jedná o účelovou komunikaci veřejně přístupnou či nikoliv.

Problematika účelových komunikací je upravena v § 7 zákona o pozemních komunikacích. Podle jeho odstavce prvního je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Definice účelové komunikace tak plyne přímo ze zákona. V dané věci není sebemenších

pochyb o tom, že ulice Kovová slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí podél ní s ostatními pozemními komunikacemi (navazuje na místní komunikaci ulici Vážní). V případě § 7 odst. 1 uvedeného zákona jde přitom o veřejně přístupnou komunikaci, nikoliv o účelovou komunikaci ve smyslu jeho § 7 odst. 2. Neplyne z ní ani to, že by muselo jít o takovou pozemní komunikaci, která je užívána blíže neurčitou veřejností. Rozhodná je skutečnost, že jde o komunikaci, která je přístupná veřejně, tedy nejde o komunikaci, která se nachází v uzavřeném prostoru nebo objektu (a contrario znění § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Z aktuální judikatury pak plyne, že vlastník pozemku je vázán byť i konkludentním souhlasem s tím, aby byl pozemek užíván jako veřejná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Pokud se pak těmito znaky a konstatovaným skutkovým stavem poměří ulice Kovová, nic nenasvědčuje tomu, že by neměla být veřejně přístupnou účelovou komunikací. A žalobkyně v tomto směru, s výjimkou pouhého tvrzení, že se o takovouto komunikaci nejedná, neučinila ničeho. Nenamítla to vzdor zásadě koncentrace v územním řízení, ani nepodala návrh na vydání rozhodnutí o tom podle § 142 odst. 1 správního řádu.

V přezkoumávané věci se tak žalobkyni nepodařilo prokázat, že by nově umístěnou stavbou skladu došlo k zásahu do jejího vlastnictví v rozporu se zákonem. Měla přitom dostatek příležitostí i času na to, aby se s touto otázkou obrátila i na příslušný silniční správní úřad. Žalobkyně ale svých možností nevyužila a nestřežila si tak svá práva. V důsledku toho si otázku přístupu ke stavbě skladu posoudily orgány veřejné správy samy přímo podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Stavební úřad přitom neměl sebemenší důvod myslet si, že by se umísťovaný stavební záměr vůbec mohl nějakým způsobem žalobkyně dotknout, když ta nic takového v průběhu řízení nenamítala. Zvláště když měl k dispozici kladné závazné stanovisko příslušného silničního správního orgánu, jež bylo následně potvrzeno jako věcné správné jeho nadřízeným, odborem dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Rovněž oba tyto správní orgány vycházely ze skutečnosti, že ulice Kovová je veřejně přístupnou pozemní komunikací a dlužno dodat, že i chování žalobkyně tomu nasvědčovalo. Pozemní komunikaci v ulici Kovové přitom užívala i žadatelka o územní rozhodnutí, obchodní společnost HK Real Estate, s.r.o., a to dokonce ke stejnému účelu, k jakému byly povoleny nové skladové prostory.

Námítka žalobkyně, že jí nemohlo napadnout, že bude využíván její majetek, nemá krajský soud za myšlenou vážně. Stav věci si totiž mohla jako účastnice územního řízení zjistit náhledem do správního spisu, nehledě na to, že jiná přístupová cesta, než ulicí Kovovou, nepřichází k nově umístěné stavbě skladu v úvahu. A jak již řečeno výše, pokud by žalobkyně postupovala řádně, vnesla by námítky ohledně dotčení svých vlastnických práv již v řízení před správním orgánem I. stupně a nastolila by tak k posouzení předběžnou otázku, zda ulice Kovová je veřejně přístupnou či nikoliv. O té pak mohl rozhodnout silniční správní orgán deklaratorním rozhodnutím vydaným podle § 142 správního řádu, což možno učinit samozřejmě kdykoliv. K ničemu takovému ale nedošlo a situace, kdy komunikace ve vlastnictví osob, ať již fyzických či právnických, jsou veřejně přístupné, nejsou žádnou výjimkou. Žalobkyně neprokázala, že by byla ulice Kovová v jejím výlučném užívání, jak vyplývá z výše uvedeného. Její tvrzení a odpovědi na otázky soudu byly zhusta nepřipadné a nedoložené (např. zástupce žalobkyně při projednávání žaloby

nevěděl, **zda-li jeho zmocnitelka podala odvolání proti již následně vydanému stavebnímu povolení na stavbu skladu**, v dodatečně zaslané písemné odpovědi ze dne 6. 9. 2016 pak k tomu uvedl, že: „...**ano, viz spisový materiál u zdejšího soudu, konkrétně odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby Novostavby skladového materiálu v Hradci Králové, územnímu rozhodnutí č. 1077 ze dne 11. 8. 2014**“, o to ale přeci nešlo). Stejně tak krajskému soudu nevysvětlil, jak to je se „Smlouvou o výstavbě“ předmětné komunikace, zmiňované v žalobě. V tomto směru se totiž žalobkyně odvolávala pouze na obsah odvolání proti územnímu rozhodnutí, k němuž byla jako příloha připojena „Smlouva o stavebních pracích“ z roku 1979, uzavřená mezi tehdejším národním podnikem Stavby silnic a železnic jako dodavatelem stavebních prací a Odbytovým sdružením papírenského průmyslu Praha 1, jejich odběratelem. Tato hospodářská smlouva pak byla ještě téhož roku postoupena národnímu podniku Ferona, Praha 1, Havlíčkova 11, a to za situace, kdy již bylo vydáno stavební povolení na stavbu předmětné komunikace stavebníkovi OSPAP Praha 1.

Z uvedeného je tak zřejmé, že předmětná pozemní komunikace nebyla vybudována obchodní společností Ferona, a.s., nýbrž byla zřízena národním podnikem, ať kterýmkoliv z výše uvedených, a tedy z prostředků státu. Že tato komunikace byla až do privatizace státního majetku ve vlastnictví státu a tudíž i veřejně přístupná. Národní podniky totiž neměly vlastní majetek, neboť pouze hospodařily s majetkem státu. Rovněž tato skutečnost nasvědčuje tomu, že pozemní komunikace tvořící ulici Kovovou byla od nepaměti veřejně přístupná.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Žalobkyně nebyla úspěšná ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu bylo ve výroku II. rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. září 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová